

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 227/2013
18.12.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљене Р.К., због кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката В.Ј.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 3746/10 од 24.09.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3992/12 од 08.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 18. децембра 2013. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Р.К. – адвоката В.Ј.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 3746/10 од 24.09.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3992/12 од 08.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 3746/10 од 24.09.2012. године, окривљена Р.К. оглашена је кривом због извршења кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од једне године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3992/12 од 08.10.2013. године, одбијена је као неоснована жалба окривљене Р.К., изјављена преко браниоца – адвоката В.Ј.Ђ., а пресуда Основног суда у Панчеву К. 3746/10 од 24.09.2012. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене Р.К. – адвокат В.Ј.Ђ., због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Истовремено је предложио, обзиром на садржај захтева, да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, као и побијане пресуде, против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене, као један од разлога за подношење захтева за заштиту законитости, наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 101/11 и 121/12), и с тим у вези истиче да је „читаво веће првостепеног суда требало да буде изузето из суђења, јер су своју улогу схватили као да су „заступници оптужбе“, обзиром да је од пет саслушаних сведока оптужбе, четири сведока самоиницијативно позвало и саслушало судско веће.

Одредбом члана 604. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 101/11 и 121/12), који се примењује од 01.10.2013. године, прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика, оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку. Сходно томе, Врховни касациони суд је побијану пресуду Основног суда у Панчеву К. бр. 3746/10 од 24.09.2012. године испитао и ценио према одредбама Законика о кривичном поступку који се примењивао до 01.10.2013. године, а пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1. бр. 3992/12 од 08.10.2013. године према одредбама ЗКП који се примењује од 01.10.2013. године.

По оцени Врховног касационог суда, наводи захтева за заштиту законитости у овом делу нису основани. Ово стога што је суд овлашћен да по службеној дужности изводи доказе, дакле и да позива сведоке за које сматра да је њихово саслушање неопходно у циљу утврђивања чињеничног стања, сходно одредбама чл. 17. и 326. став 4. Законика о кривичном поступку, који се примењивао у време доношења првостепене пресуде („Службени гласник РС“ број 58/04...76/10), а по ком закону је и другостепени суд, сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП („Службен гласник РС“ број 72/11, 101/11 и 121/12) испитивао законитост предузетих радњи.

Осим тога, разлози за изузеће судија прописани су одредбом члана 40. тачка 1. – 6. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 58/04 ... 76/10) а конкретна повреда, на коју се бранилац позива, из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 101/11 и 121/12) одговара повреди из члана 368. став 1. тачка 2. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ број 58/04... 76/10), и односи се на разлоге за изузеће прописане чланом 40. тачка 1. - 5. тог законика, па када се има у виду чињеница да бранилац окривљене у захтеву не наводи ниједан разлог за изузеће поступајућих судија из наведених тачака, то по оцени овога суда побијаним пресудама нису учињене

повреде на које неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Р.К.

Такође, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, којима се указује на учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 101/11 и 121/12), односно на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 58/04 ... 76/10), и с тим у вези истиче да је првостепена пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати.

Наиме, у захтеву за заштиту законитости истиче се да је првостепена пресуда заснована на препознавању оптужене Р.К. од стране оштећене са фотографија које се налазе у списима предмета и на препознавању на главном претресу одржаном дана 12.01.2012. године, што је супротно одредби члана 104. ЗКП („Службени гласник РС“ бр. 58/04 ... 76/10).

Међутим, из списка предмета, као и из самог захтева за заштиту законитости, произилази да су службене белешке о препознавању, које је сачинила полиција, решењем Основног суда у Панчеву Ки 2197/10 од 04.11.2010. године, издвојене из списка и да нису коришћене као доказ, док из записника о главном претресу одржаном дана 12.01.2012. године и записника о саслушању оштећене К.К. пред истражним судијом, произилази да није вршена радња препознавања окривљене у смислу одредбе члана 104. ЗКП. Осим тога, из саме првостепене пресуде произилази да се пресуда заснива на исказу оштећене К.К., у оквиру ког исказа је оштећена, пред истражним судијом, као лице које има право увида у списе предмета, навела да је лице са којим је разговарала у свом дворишту женска особа коју показује на фотографији са пасоша у списима предмета под бројем 1/5, док је на главном претресу одржаном дана 12.01.2012. године, у оквиру свог исказа, показала на оштећену Р.К. као на лице које је затекла у свом дворишту и са којим је разговарала, те која јој је тада рекла „нудимо завесе, бојимо се кучета, куче спава“.

Како се, дакле, првостепена пресуда заснива на исказу оштећене и његове оцене обзиром на остале изведене доказе у току поступка, а не на доказној радњи препознавања, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Р.К., то су наводи захтева и у овом делу оцењени неоснованим.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости окривљене Р.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К. 3746/10 од 24.09.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3992/12 од 08.10.2013. године, одбио као неоснован.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 101/11 и 121/12) донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**